

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **Bc. J. F.**, proti žalované **Policii České republiky**, Správě severočeského kraje, se sídlem Ústí nad Labem, Lidické nám. 889/9, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 Ca 60/2005 – 33 ze dne 22. 3. 2006,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 Ca 60/2005 – 33, ze dne 22. 3. 2006 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 25. 4. 2005, č. j. 370, a věc jí vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím ředitel Správy severočeského kraje Policie ČR zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa ze dne 31. 1. 2005, č. 22/2005, o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992, o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), a toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaná dospěla k závěru, že účinky doručení prvoinstančního rozhodnutí nastaly dnem 15. 2. 2005, kdy je pošta vrátila odesílateli zpět jako nedoručitelnou poštovní zásilku, přičemž žalobce její doručení zmařil. Tímto dnem nabylo napadené rozhodnutí právní moci a skončil služební poměr žalobce jeho propuštěním. Žalovaná tak nepřisvědčila názoru žalobce, že služební poměr skončil dne 28. 2. 2005 uvolněním na základě jeho žádosti. Dále konstatovala, že žalobce promeškal lhůtu k podání odvolání, neboť odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal teprve dne 15. 3. 2005.

Krajský soud se zabýval otázkou, kdy nastaly účinky doručení rozhodnutí ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa ze dne 31. 1. 2005, č. 22/2005, a následně tím, zda žalobce podal odvolání proti tomuto rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.

Podle soudu správní orgán I. stupně správně doručoval rozhodnutí žalobci do vlastních rukou podle ust. § 266a zákona č. 65/1965 Sb, zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“). Žalobce byl postaven mimo služební poměr, nebylo mu tedy možné doručit písemnost na pracovišti. Po neúspěšném pokusu o doručení v místě bydliště přistoupil správní orgán k doručení prostřednictvím držitele poštovní licence a to na poslední známou adresu žalobce. Správní orgány obou stupňů pak považovaly písemnost za doručenou ve smyslu ust. § 266a odst. 4 zákoníku práce. Pominuly však podmínku uvedenou v ust. § 266a odst. 3 zákoníku práce. Uložit písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence lze totiž pouze za předpokladu, že adresát, který nebyl zastižen, se v místě doručení zdržuje. Ust. § 266a odst. 3 zákoníku práce stanoví vyvratitelnou právní domněnku, že se zaměstnanec na své poslední adrese zdržuje. Zaměstnanec má možnost prokázat opak. To však v daném případě nebylo nutné, neboť správní orgány samy svým postupem prokázaly, že se žalobce v době, kdy mu byla zásilka doručována, v místě trvalého bydliště nezdržoval. Soud tedy uzavřel, že je vyloučeno, aby bylo rozhodnutí ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa č. 22/2005 doručeno žalobci uložením.

Soud rovněž nepřisvědčil názoru žalované, že žalobce doručení písemnosti zmařil tím, že neoznámil změnu svého pobytu poštovní pobočce C. Žalovaná poukázala na nařízení Ministerstva vnitra č. 18/2001, o personální evidenci, podle něhož jsou příslušníci povinni hlásit změnu trvalého pobytu do 10ti dnů ode dne, kdy ke změně došlo. Soud má však za to, že v případě žalobce ke změně trvalého pobytu nedošlo.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná porušila ustanovení o řízení podstatným způsobem, což mělo za následek nezákonnost jejího rozhodnutí. Soud proto rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přitom ji zavázal v rozsudku vysloveným právním názorem a uložil jí, aby rozhodla o odvolání žalobce s tím, že toto nebylo podáno opožděně. Za den doručení je třeba považovat den 7. 3. 2005, kdy si žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle shodných tvrzení účastníků převzal.

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že k doručení rozhodnutí ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa ze dne 31. 1. 2005, č. 22/2005, došlo teprve jeho faktickým převzetím žalobcem dne 7. 3. 2005. Uvedla, že ust. § 266a odst. 2 zákoníku práce vymezuje tři možné způsoby doručení. Pokud by v těchto případech nenastaly účinky doručení, má žalovaná za to, že by bylo možné logickým výkladem argumentum ad absurdum dojít k závěru, že v případě vyhýbání se doručení by zásilka nikdy nemohla být považována za doručenou. V konečném důsledku by to znamenalo, že by nemohlo dojít k výkonu oprávnění zaměstnavatele skončit pracovní poměr, resp. oprávnění služebního funkcionáře skončit služební poměr.

Žalovaná ve svém rozhodnutí konstatovala, že žalobce svým přístupem doručení prvoinstančního rozhodnutí sám zmařil, a rozhodnutí tak považovala za doručené dnem 15. 2. 2005, kdy byla písemnost vrácena poštou jako nedoručitelná. Odůvodnila

to tím, že žalobce příslušného služebního funkcionáře o změně svého pobytu, byť dočasné, neinformoval, ačkoliv si musel být vědom toho, že může očekávat rozhodnutí v souvislosti se zahájením řízení o jeho propuštění ze služebního poměru, o kterém byl vyrozuměn dne 31. 1. 2005. Žalobce se nesnažil oznámit změnu místa pobytu ani poštovní pobočce C., jejímž prostřednictvím by zřejmě bylo možné přeposlat zásilky jinam. Z vyjádření vedoucího této poštovní pobočky vyplývá, že mu manželka žalobce při jednání ohledně prodloužení úložní doby doručovaných zásilek nesdělila, kde se její manžel zdržuje, a nepožádala ani o případné přeposlání zásilek. Uvedla pouze, že manžel je mimo a veškeré zásilky si převezme osobně dne 7. 3. 2005.

Bez ohledu na skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, snažil se správní orgán opakovaně písemnost doručit i na poslední známou adresu žalobce. Bylo zřejmé, že žalobce se v místě trvalého bydliště nezdržuje. Žalovaná namítla, že soud nezohlednil vyjádření žalobce ze dne 15. 3. 2005 k dotazům jeho bývalého nadřízeného směřujícím k prokázání nemoci žalobce a důvodu neinformování o změně pobytu. Dále uvedla, že příslušníci jsou podle čl. 20 odst. 2 a 4 nařízení Ministerstva vnitra č. 18/2001, o personální evidenci, povinni hlásit změnu trvalého pobytu do 10ti dnů ode dne, kdy ke změně došlo.

Stěžovatelka poukázala na motiv žalobcova vyhýbání se převzetí doručovaných písemností. Ten vyplývá z právní úpravy skončení služebního poměru. Žalobce věděl, že s ním bylo zahájeno řízení o propuštění a že je proti němu vedeno trestní řízení. Důvodně tedy očekával propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) či e) služebního zákona, které musí být doručeno do dvou měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář o důvodu propuštění dozvěděl. V takovém případě nenáleží propuštěnému policistovi odchodné ani příspěvek za službu. Žalobcův služební poměr měl skončit dne 28. 2. 2005 uvolněním, správní orgán I. stupně se mu proto snažil doručit rozhodnutí o propuštění dříve.

Stěžovatelka se tedy neztotožnila s názorem soudu, že nelze dovodit, že by žalobce svým jednáním nebo opomenutím doručení písemnosti zmařil. Soud při svém přezkumu zcela pominul důvody, o které stěžovatelka tento svůj závěr opřela. Stěžovatelka má dále za to, že zaměstnavatel se musí řídit ust. § 266a odst. 1, 2, a 4 zákoníku práce, zatímco odst. 3 tohoto ustanovení stanoví postup při doručování pouze pro držitele poštovní licence. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že prvoinstanční rozhodnutí mu nebylo doručeno v době trvání jeho služebního poměru, tedy do dne 28. 2. 2005. Služební poměr tak skončil uvolněním. Žalovaná plnila své povinnosti v souvislosti s doručováním rozhodnutí pouze formálním způsobem a své tvrzení o nedoručitelnosti rozhodnutí opírala o krátkodobou nepřítomnost žalobce v místě jeho trvalého bydliště. Žalobce tuto svou nepřítomnost dodatečně vysvětlil, přičemž podotkl, že jí neporušil jakoukoliv povinnost vůči žalovanému. Povinnost nepřetržitě se zdržovat v místě trvalého bydliště v době zproštění výkonu služby neexistuje. Žalobce dále namítl, že očekávat rozhodnutí o propuštění by bylo v rozporu s vydaným oznámením o uvolnění ze služebního poměru. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci z hlediska uplatněného stížního bodu a po posouzení věci

dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutím ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa č. 1/2005, ze dne 6. 1. 2005, byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, neboť bylo zjištěno, že úmyslně, opakovaně, dlouhodobě a zvláště závažným způsobem porušoval čl. 3 odst. 4 písm. d) ZP PP č. 91/2003, kterým se upravuje jednotný postup příslušníků a zaměstnanců Policie ČR při provozování a využívání programu „Dotazy do informačního systému“. Současně porušil i rozkaz ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa č. 63, ze dne 1. 9. 2003. Porušoval tak základní povinnosti policisty podle ust. 28 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím ředitele Policie ČR Správy severočeského kraje č. 2, ze dne 25. 1. 2005, zamítnuto.

V souvislosti s uvedeným jednáním byl žalobce dne 5. 12. 2004 v průběhu kontroly postaven mimo službu. Téhož dne požádal o uvolnění ze služebního poměru, a to buď dohodou okamžitě, nebo uplynutím zákonné lhůty. Podle oznámení ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa č. 486/2004, ze dne 5. 12. 2004, měl pracovní poměr skončit uvolněním ke dni 28. 2. 2005.

Dne 31. 1. 2005 bylo zahájeno řízení o skončení služebního poměru žalobce propuštěním, o čemž byl žalobce téhož dne vyrozuměn (sdělení Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa, č. j. ORCL-124-1/01-2005). Služební funkcionář se o důvodu propuštění dozvěděl dne 3. 1. 2005, na základě výsledku kontrolního průzkumu.

Rozhodnutím ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa, č. 22/2005, ze dne 31. 1. 2005, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, a to dnem doručení tohoto rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí nebylo možné doručit žalobci v zaměstnání, neboť byl od 5. 12. 2004 postaven mimo službu. Správní orgán. I. stupně mu proto písemnost doručoval v místě trvalého bydliště, tj. ve C., K. u. 538. Písemnost se pokusil doručit svým zaměstnancem dne 2. 2. 2005 ve 14.00 hod. a v 15.00 hod., žalobce však nebyl v místě bydliště zastížen. Rozhodnutí bylo téhož dne zasláno žalobci prostřednictvím pošty jako doporučená listovní zásilka s doručenkou, do vlastních rukou adresáta, na výše uvedenou adresu. Současně se správní orgán I. stupně opětovně pokoušel doručit písemnost pomocí svého zaměstnance. Ten navštívil bydliště žalobce dne 3. 2. 2005 v 9.30 hod, ve 12.00 hod a ve 13.45 hod. a ve dnech 7. 2. 2005, 8. 2. 2005, 9. 2. 2005 a 10. 2. 2005 v časových intervalech 9.00 hod, 12.00 hod a 16.00 hod, avšak bezvýsledně. Služební funkcionář rovněž navštívil místo zaměstnání manželky žalobce a místo bydliště jejich rodičů. Neregistroval zde ani pohyb motorového vozidla žalobce. Dne 3. 2. 2005 dotazem na poštovní doručovatelku zjistil, že se žalobce v místě bydliště nezdržuje, a to nejméně 3 dny.

Zásilka s rozhodnutím byla v místně příslušné provozovně pošty uložena dne 3. 2. 2005 z důvodu nezastižení adresáta. Vzhledem k tomu, že nebyla v úložní lhůtě 10 dnů vyzvednuta, byla vrácena odesílateli jako nedoručitelná dne 15. 2. 2005. Tento den považoval správní orgán I. stupně za den doručení písemnosti a tedy za den, jímž skončil služební poměr žalobce. Předmětné rozhodnutí si žalobce fakticky převzal dne 7. 3. 2005.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 15. 3. 2005 odvolání, v němž namítl, že napadené rozhodnutí mu nebylo doručeno jak v zákonné lhůtě ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, tak ani v době trvání služebního poměru. Uvedl,

že v době, kdy byla zásilka uložena v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence, požádal prostřednictvím své manželky vedoucího poštovní pobočky ve C. o prodloužení úložní doby zásilek doručovaných do vlastních rukou, což tento přislíbil. Při převzetí zásilek mu pak vedoucí pobočky sdělil, že některé zásilky si již odesílatel vyžádal zpět, postupoval tedy v souladu s platnými předpisy a zásilku vrátil. O obsahu zásilek žalobci žádnou informaci nepodal, a ani jiným způsobem jej nevyrozuměl o tom, že mu bylo v zásilkách vrácených odesílateli doručováno předmětné rozhodnutí. K důvodu, proč zásilku v úložní době nepřevzal, uvedl, že tuto skutečnost nezavinil, zásilku si nemohl vyzvednout, neboť dne 2. 2. 2005 odjel na krátkodobou návštěvu bratra. Zde onemocněl chřipkovým onemocněním a jeho pobyt se tak nečekaně prodloužil až do dne 17. 2. 2005. Vzhledem k tomu, že mu bylo rozhodnutí ředitele Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa, č. 22/2005, ze dne 31. 1. 2005, doručeno až poté, co jeho služební poměr skončil dne 28. 2. 2005 uvolněním, navrhl jeho zrušení.

K dotazu služebního funkcionáře Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa k údajům uvedeným žalobcem v odvolání tento dne 15. 3. 2005 uvedl, že během své nemoci u lékaře nebyl, jednalo se o horečnaté onemocnění, domníval se, že jde o chřipku. O svém dočasném pobytu v obci M. žádného služebního funkcionáře neinformoval, neboť předpokládal, že se brzy vrátí do místa trvalého bydliště. V případě potřeby měla manželka žalobce jeho souhlas sdělit o něm informaci Policii ČR.

Z vyjádření L. Ch., vedoucího poštovní pobočky ve C., ze dne 15. 3. 2005, vyplývá, že manželka žalobce mu sdělila, že manžel je mimo bydliště, přičemž místo jeho pobytu neuvedla. Požádala o prodloužení úložní doby zásilek adresovaných žalobci do konkrétního dne počátkem měsíce března, asi do dne 7. 3. 2005, s tím, že tento si veškeré písemnosti došlé na poštovní úřad vyzvedne. Vedoucí pobočky prodloužení lhůt přislíbil. Teprve později na základě telefonického dotazu Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa ohledně zásilek doručovaných žalobci zjistil, že na zásilkách je odesílatelem stanovena úložní doba 10 dnů. Zásilky proto vrátil zpět odesílateli.

Žalovaná ve svém rozhodnutí ze dne 25. 4. 2005, č. 370, uvedla, že v souvislosti s doručováním rozhodnutí o propuštění žalobci neshledala v postupu služebního funkcionáře žádných pochybení. Zjištěný skutkový stav nasvědčuje tomu, že žalobce svým přístupem doručení rozhodnutí zmařil. Účinky doručení rozhodnutí tak nastaly dnem 15. 2. 2005, kdy je pošta vrátila odesílateli zpět jako nedoručitelnou poštovní zásilku. Tímto dnem nabylo napadené rozhodnutí právní moci a skončil služební poměr žalobce. Odvolání podané žalobcem dne 15. 3. 2005 bylo tudíž opožděné.

Ve věci samé pak uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Krajský soud předně dospěl k závěru, že je vyloučeno, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno uložením, neboť uložení písemnosti v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence v případě, že zaměstnanec nebyl zastižen, je podmíněno právě tím, že se zaměstnanec v místě doručení zdržuje. Tato úvaha krajského soudu je však chybná.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že řízení o ukončení služebního poměru je specifickým správním řízením. Obecná úprava podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) se použije pouze tehdy, pokud služební zákon určitou otázku neupravuje. Doručování rozhodnutí vydaného podle § 106

služebního zákona je upraveno v ust. § 266a zákoníku práce, na který odkazuje § 155 služebního zákona.

Podle ust. § 266a odst. 1 zákoníku práce doručuje zaměstnavatel zaměstnanci písemnosti na pracovišti, v jeho bytě nebo kdekoliv, kde bude zastížen; není-li to možné, lze písemnost doručit držitelem poštovní licence. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení zasílá zaměstnavatel písemnosti doručované držitelem poštovní licence na poslední adresu zaměstnance, která je mu známa, jako doporučenou zásilku s doručenkou a poznámkou "do vlastních rukou".

Odstavec 4 citovaného ustanovení stanoví, že povinnost zaměstnavatele doručit písemnost je splněna, jakmile zaměstnanec písemnost převezme nebo jakmile byla držitelem poštovní licence vrácena odesílajícímu zaměstnavateli jako nedoručitelná a zaměstnanec svým jednáním nebo opomenutím doručení písemnosti zmařil. Účinky doručení nastanou i tehdy, jestliže zaměstnanec přijetí písemnosti odmítne.

V § 266a odst. 3 zákoníku práce je pak stanoven postup držitele poštovní licence v případě, že zaměstnanec nebyl zastížen, ačkoli se v místě doručení zdržuje. Doručovatel uloží písemnost po dobu 10 dnů v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u orgánu obce a zaměstnance o tom vhodným způsobem uvědomí. Počátek doby uložení musí být na písemnosti vyznačen. Není-li písemnost v době uvedené ve větě druhé zaměstnancem vyzvednuta, vrátí ji držitel poštovní licence odesílajícímu zaměstnavateli jako nedoručitelnou. Odmítne-li zaměstnanec písemnost převzít, držitel poštovní licence na ni tuto skutečnost vyznačí a odesílajícímu zaměstnavateli písemnost vrátí.

Nejvyšší správní soud má za to, že ust. § 266a odst. 3 zákoníku práce je třeba chápat tak, že upravuje pouze jeden z případů, kdy pošta vrací zásilku odesílateli z důvodu, že se ji nepodařilo adresátovi doručit. Může totiž nepochybně nastat i situace, kdy držitel poštovní licence zjistí, že se adresát v místě doručení vůbec nezdržuje, nebo že se odstěhoval bez udání změny adresy. I v takovém případě je zásilka vrácena jako nedoručitelná. Účinky doručení v souladu s ust. § 266a odst. 4 zákoníku práce nastanou, jestliže zaměstnanec doručení písemnosti zmařil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že vyhláška č. 286/2004 Sb., kterou se stanoví poštovní podmínky základních služeb a základní požadavky kvality při jejich zajišťování držitelem poštovní licence, (vyhláška o základních službách držitele poštovní licence), a která byla účinná v době doručování rozhodnutí v projednávaném případě, jednotlivé důvody vrácení zásilky nevymezuje, požaduje však, aby v takovém případě držitel poštovní licence uvedl na vrácenou poštovní zásilku důvod, pro který nebyla dodána (§70 odst. 10 citované vyhlášky).

V projednávaném případě byla písemnost doručována žalobci jako doporučená zásilka s doručenkou, do vlastních rukou žalobce, na jeho poslední známou adresu. Tento nebyl v místě doručení zastížen. Držitel poštovní licence uložil písemnost v místně příslušné provozovně po dobu 10 dnů a žalobce o tom uvědomil. Žalobce si písemnost v úložní době nevyzvedl, doručovatel ji tudíž vrátil odesílajícímu zaměstnavateli jako nedoručitelnou. V průběhu doručování zaměstnavatel zjistil, že se žalobce v místě doručení nezdržuje.

Na základě výše uvedeného lze dovodit, že ačkoli nebyly splněny podmínky pro uložení písemnosti podle ust. § 266a odst. 3 zákoníku práce, nemá tato skutečnost vliv na posouzení, zda nastaly účinky doručení zásilky. Pro závěr, zda lze písemnost považovat za doručenou, je podstatné pouze to, že byla zaslána v souladu s podmínkami stanovenými

v ust. § 266a odst. 2 zákoníku práce, že žalobce její doručení písemnosti zmařil a že byla poštou vrácena jako nedoručitelná.

Nejvyšší správní soud nadto poznamenává, že ani při splnění podmínek pro uložení písemnosti by se neuplatnil předpoklad krajského soudu, že zásilka adresovaná žalobci měla být považována za doručenu uložení (resp. desátým dnem uložení). Zaměstnanec buď v úložní době písemnost převezme nebo je písemnost vrácena zaměstnavateli jako nedoručitelná. V takovém případě účinky doručení nastanou za předpokladu, že zaměstnanec doručení zmařil, a to dnem vrácení zásilky. Úvaha krajského soudu tak nemá oporu v ust. § 266a zákoníku práce.

V otázce, zda žalobce svým jednáním nebo opomenutím doručení písemnosti zmařil, uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Žalobce namítl, že svou krátkodobou nepřítomnost v místě bydliště dodatečně vysvětlil, přičemž touto nepřítomností nedošlo k porušení jakékoliv jeho povinnosti vůči žalovanému. Povinnost nepřetržitě se zdržovat v místě trvalého bydliště v době zproštění výkonu služby není dána.

Tyto námitky shledal Nejvyšší správní soud nepřipadnými. Ačkoli se neztotožnil s názorem žalované, že v případě návštěvy žalobce u jeho bratra šlo o změnu trvalého pobytu, má za to, že žalobce měl o změně svého pobytu informovat příslušného služebního funkcionáře. Žalobce byl dne 31. 1. 2005 vyrozuměn o zahájení řízení o skončení služebního poměru propuštěním (sdělení Okresního ředitelství Policie ČR Česká Lípa, č. j. ORCL-124-1/01-2005). Měl tedy očekávat, že mu bude doručováno rozhodnutí o propuštění, přičemž věděl, že zaměstnavatel má k dispozici pouze adresu jeho bydliště. Žalobce argumentoval tím, že odjel na krátkodobou návštěvu bratra, v jejímž průběhu onemocněl chřipkovým onemocněním a jeho pobyt se tak nečekaně prodloužil až do 17. 2. 2005. Své onemocnění však žádným způsobem nedoložil. Nejvyšší správní soud má za to, že i v takovém případě mohl žalobce podat zprávu o místě pobytu svému nadřízenému či požádat poštu o přeposlání zásilek. O tom, že jsou v místně příslušné provozovně pošty uloženy jemu adresované zásilky, byla informována manželka žalobce. Co se týče její žádosti o prodloužení úložní doby zásilek, lze konstatovat, že vedoucí poštovní pobočky postupoval správně, když této žádosti nevyhověl a zásilky vrátil zpět odesílateli. Na obálce bylo vyznačeno zkrácení lhůty pro vyzvednutí zásilek na 10 dní. Jestliže si odesílatel zvolil doplňkovou službu podle § 44 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 286/2004 Sb., platila místo úložní lhůty 15 dnů desetidenní lhůta podle § 48 písm. b) citované vyhlášky. Její prodloužení na žádost adresáta nebylo podle § 62 odst. 1 vyhl. č. 286/2004 Sb. možné.

Stejně tak je nutno odmítnout námitku žalobce, že očekávat rozhodnutí o propuštění by bylo v rozporu s vydaným oznámením o uvolnění ze služebního poměru. Ke skončení služebního poměru totiž dojde tím způsobem vymezeným v ust. § 103 služebního zákona, který nastane nejdříve. Pokud tedy služební funkcionář zjistí, že policista porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie, a které je tedy důvodem pro skončení služebního poměru propuštěním, má i za situace, že policista již podal žádost o uvolnění, možnost dříve ukončit jeho služební poměr propuštěním. Jinak by v takových případech služební poměr skončil při absenci dohody podle ust. § 105 služebního zákona uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o uvolnění ze zákona. Policista by se tak vyhnul

negativním důsledkům skončení služebního poměru propuštěním podle ust. § 106 písm. d) služebního zákona, které mj. spočívají ve ztrátě nároku na odchodné a příspěvek na službu.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobce zmařil doručení rozhodnutí o propuštění tím, že příslušnému služebnímu funkcionáři nesdělil místo svého pobytu, ačkoli věděl, že může zaslání této písemnosti očekávat. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěrem žalované, že předmětné rozhodnutí lze v souladu s § 266a odst. 4 zákoníku práce považovat za doručené dnem 15. 2. 2005, kdy byla zásilka vrácena poštou jako nedoručitelná. Služební poměr žalobce skončil podle ust. § 108 odst. 3 služebního zákona propuštěním k tomuto dni, tedy dříve, než mělo dojít k jeho ukončení na základě uvolnění.

Žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o propuštění teprve dne 15.3.2005. Promeškal tak 15ti denní lhůtu stanovenou v ust. § 132 odst. 1 služebního zákona. Žalovaná tedy nepochybila, když odvolání žalobce posoudila jako opožděné.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci chybně posoudil právní otázku účinků doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, čímž zatížil své rozhodnutí vadou podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle ust. §110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným. V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. července 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

